

[Krarup.]

man har kunnet læse i „Berlingske Tidende“ om jagten på moskusokser i Grønland. Den ene part siger, at man fanger små moskusoksekalve i Grønland til salg til zoologiske haver, og for at kunne fange en sådan kalv sker det sommetider, at der bliver skudt både 10, 20 eller 30 af de voksne dyr. Det synes jeg er oprørende, men Grønland ligger jo så langt herfra, og forholdene der er så forskellige fra vore, så det kan være, det ikke kan komme med, men jeg synes alligevel, det skulle nævnes.

Det andet forhold kan jeg bedst komme ind på ved at henvise til § 8 i lov nr. 152 af 17. maj 1916 om værn for dyr. Der står nemlig: „Regeringen bemyndiges til ved kongelig anordning at sætte denne lov i kraft for Færøerne med de lempelser, som ifølge disse øers særlige forhold måtte findes hensigtsmæssige.“ Det vil sige, at denne lov på visse punkter også gælder for Færøerne. Jeg kan ikke nægte, at de beskrivelser, man får af grindefangsten, grindedrabene deroppe, er af en sådan art, at vi hernede i Danmark, hvor vi måske ikke har helt de samme interesser som Færingerne, synes, der skulle gøres noget. Man har forklaret mig, at man jager disse grindehvaler ind på ganske lavt vand, og der stikker man dem med lange knive og flenser dem, indtil de efter et langvarigt blodtab efterhånden bliver udmattede og dør. Det må kunne gøres på en anden måde, men der gælder jo, som der står i loven, særlige forhold for Færøerne. Derfor nævner jeg det kun; jeg synes, jeg dermed har gjort min pligt.

Jeg gentager, at mit parti gerne vil være med til at fremme dette lovforslag.

Fr. Kristiansen: Vi er alle enige om, at noget af det styggeste og modbydeligste, mennesker kan gøre sig skyldige i, er misrøgt og vanrøgt af værgeløse skabninger, som er givet i menneskets varetægt, og hvis ve og vel er så fuldstændig afhængig af det menneskes karakter og lune, de er undergivet. Nu er det dog heldigvis således, at de fleste mennesker rent instinktmæssigt er gode mod dyr og nødigt foretager sig noget, der udsætter dem for unødvendige lidelser, men tværtimod føler glæde og tilfredsstillelse ved på alle måder at drage omsorg for, at de befinder sig så godt som muligt under de givne forhold. Resultatet af den gode behandling af dyrene er ikke blot en indre tilfredsstillelse og glæde hos mennesket, men skal også nok vise sig i form af bedre pekuniært udbytte, såvist

som der er megen sandhed i det gamle ord, at „af dyrs røgt ser man menneskets kløgt“.

Man kan så spørge, om det at skærpe straffene for vanrøgt og mishandling af dyr, som dette lovforslag går ud på, er den rette vej til at nå frem til den størst mulige betryggelse mod disse modbydelige forseelser. Jeg tror, man må have opmærksomheden henvendt på, at de fleste overtrædelser ganske sikkert fremkommer ved tankeløshed og ikke ved egentlig ondskab eller sadisme. Hvor de sidste egenskaber behersker et menneske, kan lovens strenge straf for sådanne forseelser være på sin plads, så at det kan trænge ind i disse menneskers bevidsthed og i mange tilfælde afholde dem fra at foretage disse stygge ugerninger mod værgeløse skabninger. Jeg tror, således som det også blev berørt af den ærede ordfører for forslagsstillerne, at det er af meget stor betydning, at det i skoler og hjem indskærpes børnene, hvor lavt og usselt det er at pine og plage selv den mindste skabning, så de lærer at forstå det ansvar, menneskene har i omgangen med de umælende dyr. I samme grad, som det lykkes for alle, der har med børn og unge mennesker at gøre, at skærpe disses ansvarsfølelse på dette område, tror jeg, den slags grimme forseelser mod dyrene, som det ærede medlem hr. Elmquist nævnte ved fremsættelsen, vil blive sjældnere. Jeg tror dog ikke, man må gøre sig håb om, at det er muligt at undvære straffebestemmelser for de unaturlige og brutale mennesker, som tilsyneladende savner den mest elementære medfølelse med vore medskabninger. Jeg tror derfor, det er nødvendigt at skærpe straffen for de grove udslag af en sådan brutalitet og sadisme, så at disse straffe i højere grad kommer i overensstemmelse med den almindelige retsbevidsthed på de områder, det her drejer sig om.

Jeg mener absolut ikke, at bestemmelsen i § 1 er for vidtgående; når domstolene i de af det ærede medlem hr. Elmquist nævnte tilfælde har anvendt så mild en fortolkning, er det i høj grad påkrævet, at der indføres strenge straffebestemmelser, så det går op for dem, der handler af tankeløshed eller brutalitet, at en sådan gerning er en alvorlig forbrydelse, som samfundet ikke kan tolerere.

De øvrige ændringer, lovforslaget indeholder, kan mit parti med glæde tiltræde. Vi finder, det er på tide, at kupering af heste bliver forbudt her i landet, som det er tilfældet i vore nabolande. Vi kan lige-